

VADER KERSTMIS.

(Een Kerstgeschiedenis.)

I.

Christientje Lagers zat op de stoep, en keek de lange, sombere straat af.

Het was een straat in een achterafbuurt van Amsterdam. In lang vervlogen dagen waren de huizen bewoond geweest door menschen, die het goed hadden in de wereld. Keurig gekleede dienstmeisjes hadden de voordeuren geopend, die nu dag en nacht openstonden. Witte gordijnen hadden gehangen voor de vensters, nu vol gebroken ruiten en met bruin of grijs papier dichtgeplakt.

Maar de menschen, die het goed hadden in de wereld, de keurig gekleede dienstmeisjes, de witte gordijnen — dat alles was lang geleden verdwenen.

Om allerlei redenen was de straat niet langer gezocht, zij had geen tramverbinding met het centrum der stad, de huizen waren ongeriefelijk en onderwetsch en op den tijd, dat wij met de straat kennis maken, waren al de huizen in handen van eigenaars, die er zooveel mogelijk geld van maken wilden. Ze lieten de huizen vervallen en hadden voor het onderhoud geen cent over. Een familie, die een geheel huis be-

xxx

woonde, was ook in de gansche straat niet meer te vinden. En menschen, die zich de weelde konden veroorloven van een geheele verdieping te huren, werden niet veel aangetroffen; de meesten moesten zich vergenoegen met een paar kamers en er woonden er ook velen, die al heel blij waren als zij wekelijks de huur voor één kamer bij elkaar hadden.

Maar nu keeren wij tot Christientje Lagers terug, die op de stoep zat van een der huizen. Het was een bitter koude morgen in December en het arme kind rilde van koude in haar dun, versleten jurkje.

Zij was te ziek om naar school te gaan, maar ze verlangde, o zoo vurig, om nog veel, veel zieker te zijn, want dan zou ze opgenomen kunnen worden in het kinderziekenhuis en dan zou ze daar zijn met Kerstmis.

Ze was daar het vorig jaar met Kerstmis geweest. Ze had toen een klierziekte gehad en was geopereerd. 't Zou haar niets kunnen schelen, als ze weer geopereerd moest worden, want ze had er niets van gevoeld. Zij hadden haar in slaap gemaakt, en toen zij wakker werd, was het alles voorbij, en ze lag in een heerlijk, warm, wit bedje, dat

44

in een prachtige, lange kamer stond met overal bloemen en aardige, vriendelijke zusters om haar te verzorgen. En dat was de gelukkigste tijd geweest van Christientje's leven.

En toen het Kerstmis was, hadden ze een Kerstboom op de zaal gehad. Een van de zusters had de Kerstgeschiedenis verteld en een paar zusters samen hadden kerstliederen gezongen: „Stille nacht, heilige nacht!” en „In Bethlehem geboren, is ons een kindekijn”, en nog veel meer. Christientje had gedacht, dat het wel de hemel leek, zoo heerlijk en zoo mooi was het. En toen het vertellen en het zingen was afgelopen hadden de zusters al het lekkers en al het mooie speelgoed en al de prachtige prentenboeken verdeeld, die lagen uitgesteld op tafels rondom den Kerstboom. Christientje had een groot medelijden gevoeld met al de kleine jongens en meisjes, die niet ziek genoeg waren om met Kerstmis in het kinderziekenhuis te zijn.

Toen de dokter bij haar bedje kwam en haar eens in de wangen kneep en zeide, dat ze gauw gezond genoeg zou zijn om naar huis te gaan, begon zij te schreien. Ze verlangde volstrekt niet om naar huis te gaan. Zij hield wel heel veel van haar moeder, maar haar moeder was altijd stil en bedroefd, en voelde zich daarenboven meestal te zwak en te ziek, om zich veel met Christientje te kunnen bezighouden. En van haar vader kon Christientje onmogelijk houden, hoe graag ze het ook gedaan zou hebben. Hij sloeg haar moeder dikwijls, en Christientje, al was ze pas tien jaar oud, had dikwijls heel veel verdriet over de slechte levenswijze van haar vader.

Er waren dikwijls nachten, dat hij heel laat thuiskwam, en dan lag haar moeder wakker in angstige afwachting. Soms kwam hij in 't geheel niet thuis

en dat was maar 't beste, want als hij thuis kwam was hij gewoonlijk dronken. Als Christientje hoorde, dat moeder wakker lag, kon zij ook niet slapen, zij kroop dan soms bij moeder in bed, die haar dan in haar armen nam en zeide: „o, Christientje, Christientje, — als wij maar samen weg konden gaan! Maar wat zouden we moeten beginnen — ik ben veel te zwak om te werken. We zouden van den honger omkomen.”

Als haar moeder thuis was geweest, toen ze aan Christientje vertelden, dat ze op weg was om beter te worden, dan zou het kind er niet zoo tegenop gezien hebben om het ziekenhuis te verlaten. Maar haar moeder was naar de kliniek gebracht, en zij zou dus alleen haar vader vinden in de twee havelooze kamers, die zij bewoonden in een van de overbevolkte huizen in de sombere straat.

Dat haar moeder was weggebracht had Christientje gehoord van juffrouw Van Balen, een vriendelijke, moederlijke vrouw, die haar in het kinderziekenhuis was komen opzoeken. Juffrouw Van Balen woonde in hetzelfde huis als Christientje; zij had haar kamers een verdieping lager. De goede vrouw had het kind getroost, dat was gaan schreien toen ze hoorde, dat ze bij haar thuiskomst alleen haar vader zou vinden.

Juffrouw Van Balen had gezegd, dat zij altijd voor haar zorgen zou, en dat zij altijd in haar kamer mocht komen, en dat haar kleine jongen, Jaapje, een broertje voor haar zijn zou.

Dit hielp Christientje om de gedachte te verdragen, dat zij weldra naar huis zou moeten gaan, want juffrouw Van Balen was heel anders dan de andere vrouwen in de straat. Haar kamers waren altijd keurig netjes, zij sprak zacht en bedaard, en was even goed en vriendelijk voor Christientje alsof deze haar eigen kind was geweest.

Maar Christientje kon toch haar tranen niet inhouden, toen de dag aanbrak, waarop zij het kinderziekenhuis verlaten moest.

De hoofdzuster kuste haar en zeide: „dag Christientje, je bent hier altijd een lief gehoorzaam kind geweest. Ik heb een pakje voor je gemaakt van het speelgoed, dat je bij den Kerstboom hebt gekregen. En zul je vooral goed voor Vader Kerstmis zorgen?”

Nu dat behoefde Zuster Agnes niet aan Christientje te zeggen, dat zij goed voor Vader Kerstmis zorgen moest!

Vader Kerstmis was een pop, die Christientje op het Kerstfeest had gekregen. Het kleine meisje had eerst gedacht, dat de pop St. Nicolaas moest voorstellen, want hij was bijna net zoo gekleed als die goede, oude bisschop gewoonlijk was. Maar Zuster Agnes had verteld, dat de pop was gestuurd door een dame, die haar uit Engeland had meegebracht, en dat hij daar „Vader Kerstmis” heette. En dus noemde Christientje haar pop dan ook altijd „Vader Kerstmis.” En hij had zoo'n vriendelijk, oud gezicht met zoo'n mooien, witten baard en zulke gezellige, roode wangen, dat Christientje telkens als ze naar hem keek, meer van hem hield. Hij was gekleed in een rooden mantel met wit dons afgezet en hij had ook een roode muts op en in zijn arm droeg hij een hulsttak met roode besjes. En wat ook zoo aardig was, je kon zijn hoofd van hem afnemen en van binnen was hij hol, zoodat je van allerlei in hem kon stoppen.

Christientje was vreeselijk geschrikt den eersten keer, dat zijn hoofd van hem afviel, toen zij bezig was hem van alle kanten te bekijken en te liefkoozen. Maar toen zij zag, dat hij van binnen vol heerlijke chocolaadjes was, vergat zij haar schrik al heel gauw. Het lekkers had zij gedeeld met de andere

kinderen op de zaal, maar Vader Kerstmis behoorde aan haar, aan haar alleen, en zij was niet van plan hem ooit aan iemand af te staan.

En nu was het weer December, en Christientje, een jaar ouder, zat op de stoep, een toonbeeld van ellende en wanhoop.

Al heel gauw nadat het kind uit het kinderziekenhuis was thuis gekomen, stierf haar moeder in de kliniek.

Korten tijd daarna was haar vader op zekeren morgen thuis gekomen, nadat hij den ganschen nacht uit was geweest. Hij was dien ochtend heel ruw en onaardig tegen Christientje geweest en plotseling had hij haar Vader Kerstmis uit haar armen gerukt en hem meegenomen naar de andere kamer.

Dien middag ging haar vader uit, voor den laatsten keer in zijn leven. Hij struikelde op straat toen hij wilde uitwijken voor een auto, hij sloeg met zijn hoofd tegen den rand van 't trottoir en bleef bewusteloos liggen. In het ziekenhuis, waar hij in allerijl heen werd gebracht, constateerden de doktoren een schedelbreuk, en hij stierf nog dienzelfden avond, zonder tot bewustzijn te zijn gekomen.

Er was achterstallige huur verschuldigd voor de twee kamers. De huisbaas legde beslag op alles, Vader Kerstmis inbegrepen, die gevonden werd op de bovenste plank van een kast, waar Christientje's vader hem had neergezet.

Nu stond Christientje heel alleen op de wereld en ze begreep, dat er voor haar niets anders op stond dan naar het armenhuis te gaan. Maar juffrouw Van Balen kon de gedachte niet verdragen, dat dat zou moeten gebeuren. Ze was heel veel van het kleine meisje gaan houden, dat zoo zacht en zoo dankbaar en zoo ongelukkig was. En nadat juffrouw Van Balen er met haar

man over gesproken had, namen zij Christientje bij zich in huis.

Maar thans waren er slechte tijden aangebroken voor den eerlijken buitenman en zijn vrouw, die drie jaar geleden met hun klein kreupel jongetje naar Amsterdam waren gekomen, in de meening, dat er in die groote stad stellig werk was voor ieder, die werken wilde.

Hun geringe spaarpenningen waren spoedig verteerd, want Jan van Balen, die nooit iets anders had geleerd dan boerenwerk, had in de stad nooit vast werk kunnen krijgen.

Daar hij echter flink en sterk was, had hij als los werkman, toch altijd nog genoeg kunnen verdienen om de huur te betalen en het allernoodigste te verschaffen voor hun onderhoud en zijn goede vrouw had niettegenstaande hun geringe middelen hun kamers altijd knap en netjes weten te houden.

Maar toen de gure Novembermaand aanbrak en koude mist en hevige regens elkander afwisselden, vatte Jan op zekeren dag kou. Hij kreeg een ernstige longontsteking, waarvan hij weliswaar herstelde, doch hij kon niet op krachten komen. Hij was niet langer in staat zwaar werk te verrichten. Hij probeerde het toch en werd opnieuw zóó ziek, dat hij thuis moest blijven, en niet anders kon doen dan zitten rillen bij hun armzalig vuurtje.

En Jansje van Balen, met de vermoeide uitdrukking in haar oogen, die eens zoo helder en vroolijk de wereld hadden ingekeken, zag vol bekommernis naar haar man, die daar zoo hulpbehoevend en zwak ter neder zat, en zij zou alles gegeven hebben als ze maar met hem terug was in het kleine huisje buiten. Hoe ze ooit ontevreden hadden kunnen zijn met hun rustig leven daar kon ze nu niet begrijpen en ook niet hoe iemand, die buiten woont er naar

verlangen kan in de stad te gaan wonen. Iederen dag leerde Jansje meer de waarheid inzien van het gezangversje:

„Ieder woelt hier om verandering,
En betreurt ze dag aan dag
Hunkert naar hetgeen hij zien zal,
Wenscht terug, 't geen hij eens zag.”

Over dat versje had ze vroeger, toen ze nog buiten woonde wel eens ongeloofig de schouders opgetrokken, maar dat deed ze nu niet meer.

„O, Jaapie, Jaapie”, snikte ze, als de kleine, kreupele jongen zijn best deed om haar te troosten, „als we toch maar weer buiten woonden, dan zou vader wel weer beter worden. Ik bid God iederen dag of Hij wil maken dat wij weer naar buiten kunnen gaan.”

En kreupele Jaapie vroeg het ook iederen dag aan God. Hij verlangde ook niets liever en vroeg zich af, wat hij toch zou kunnen doen om iets te verdienen, zoodat hij met vader en moeder weer naar buiten zou kunnen gaan en weer zou kunnen genieten van de heerlijke, versterkende lucht en de weilanden en de groene boomen, die nu nog slechts een herinnering waren.

II.

„Christientje!”

Het kind schrikte op uit haar droevige overpeinzingen en ze zag in de verte Jaapie aan komen hobbelen, zoo hard hij slechts met zijn kruk vooruit kon komen. Het was twaalf uur en de kleine, kreupele jongen kwam uit de Havelooze School, waar Christientje anders ook heenging.

„Christientje!” riep hij uit, „ik weet waar Vader Kerstmis is! Ga gauw met mij mee.”

„O, Jaapie — waar — waar is hij?” riep Christientje uit, terwijl ze opsprong en den jongen bij zijn arm pakte.

„Je weet wel, de uitdragerswinkel op den hoek — waar jullie dingen door opgekocht werden toen je vader dood was — nu, het zoontje van dien uitdrager zit op school bij mij in de klas. Van morgen vertelde de meester ons de Kerstgeschiedenis en toen stak Jan in eens zijn vinger op. De meester vroeg wat hij wilde en toen zeide hij: „Bij ons thuis hebben we Vader Kerstmis.” De meester begreep er niets van en vroeg aan Jan, wat hij toch bedoelde. Toen vertelde Jan, dat Vader Kerstmis een pop was, die vroeger aan jou had behoord, en die zijn vader bij jullie boeltje had gevonden, dat hij had opgekocht. „En meester”, zei Jan, „Christientje zei altijd, dat ze nooit naar haar Vader Kerstmis kon kijken zonder aan de Kerstgeschiedenis te denken.”

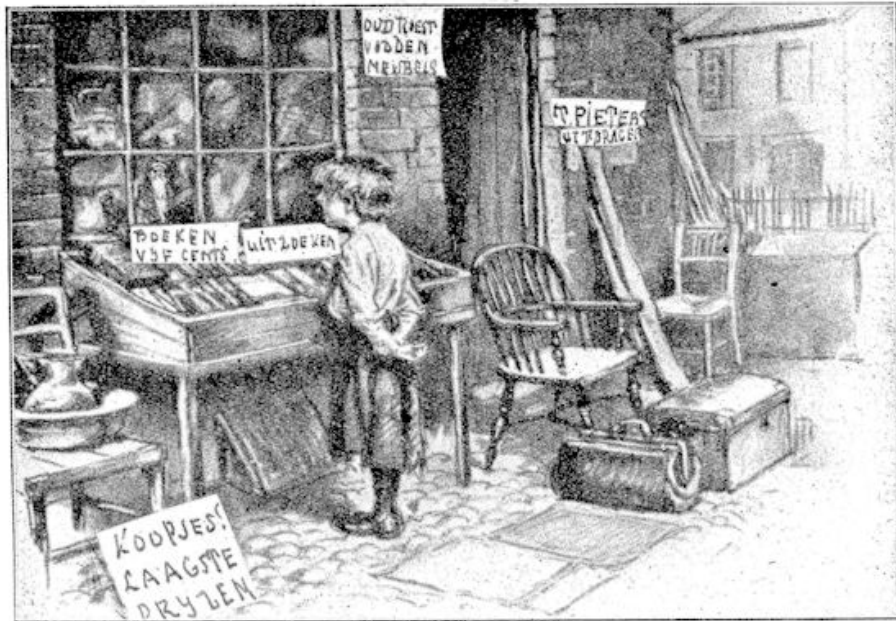
„Nu, Jan, ik hoop, dat jij ook dikwijls aan de Kerstgeschiedenis zult denken, luister nu maar weer goed,” zeide meester, en ging toen weer met vertellen voort. Ik geloof niet, dat hij goed begreep, wat Jan bedoelde.

Na schooltijd wachtte ik Jan op en vroeg hem of hij mij eens alles van Vader Kerstmis wou vertellen wat hij wist. En toen zeide hij, dat zijn vader hem tot dusver met allerlei anderen rommel in een kast had gehad, maar dat hij hem juist dien ochtend te voorschijn gehaald en voor het raam had gezet. „Want,” had hij gezegd, „zoo

tegen Kerstmis koopen de menschen nog wel eens een pop, en verdien ik er nog een paar kwartjes aan.”

„O, mijn lieve Vader Kerstmis,” riep Christientje uit, „wat ben ik blij, dat hij nog leeft; maar ik zal hem nooit terugkrijgen. Twee kwartjes!”

Zij noemde de som met een soort van ontzetting in haar stem. Twee

kwartjes waren zóó iets onbereikbaar voor haar!

Kreupele Jaapie nam Christientje's hand in de zijne en drukte ze vol medegevoel.

Dezelfde gedachte was in het hart van beide kinderen.

Twee kwartjes! Och, zij kenden dagen genoeg, dat het al of niet bezitten van twee kwartjes voor hen van de grootste beteekenis was en voor hen al het verschil in de wereld uitmaakte tusschen hoop en wanhoop. tusschen verzadigd zijn of honger lijden.

Dien middag gingen Jaapie en Christientje er samen op uit om voor het raam van den uitdrager te gaan kijken.

En ja, daar stond Vader Kerstmis,

met zijn wittten baard en zijn gezellige roode wangen, en hij leek mooier dan ooit door de omgeving, waarin hij zich bevond. Want zijn omgeving bestond uit havelooze kleedingstukken, verroest ijzer, versleten meubels en wat men al zoo verder in een uitdragerswinkel in een achterbuurt aantreft.

Iederen dag ging Christientje staan kijken voor de vuile vensterglazen van den uitdragerswinkel. Zij had de hoop opgegeven om zóó ziek te worden, dat ze in het kinderziekenhuis zou opgenomen kunnen worden. Maar ze verlangde het nu ook zoo vurig niet meer. Ze wilde nu eigenlijk niets liever dan in de buurt van Vader Kerstmis blij-

ven en telkens en telkens naar hem gaan kijken.

Het Kerstfeest naderde al meer en meer. De kleine winkels in de straat, waar Christientje woonde, deden hun uiterste best om hun uitstallingen zoo uitlokkend mogelijk te maken. Sommigen hadden zelfs een klein Kerstboompje in hun winkelraam, waar 's avonds kaarsjes in brandden. Christientje was er zeker van, dat iemand, die twee kwartjes besteden kon en een kind had, dat hij gelukkig wilde maken, Vader Kerstmis koopen zou, als zijn oog slechts op hem viel.

(Slot volgt.)

Een praatje over het Suez Kanaal en de Sahara.

Bijna drie duizend jaar vóór het bestaan van het Suez kanaal — een van de grootste door menschen gewrochte werken, die op aarde worden gevonden — beseften de Egyptenaren de noodzakelijkheid van een waterweg tusschen de Middellandsche- en de Roode zee, zoodat de schepen hun ladingen naar andere deelen der wereld zouden kunnen brengen, zonder genoodzaakt te zijn tot het maken van een verbazend grooten omweg. Aristoteles en Plinius vertellen ons hoe de legendarische Egyptische koning Sesostris, die verondersteld wordt „de geheele wereld te hebben overwonnen,” de eerste Pharao is geweest, die een kanaal heeft laten graven tusschen de Roode zee en den Nijl, en in den tempel van Karnak is een inscriptie, die spreekt van het bestaan van zulk een kanaal in 1380 vóór Christus. Op sommige plaatsen kan zijn loop nog worden nagegaan, maar men vermoedt, dat het

kanaal zelf in den loop der tijden is verzand. In 609 liet een andere groote Pharao, Necho genaamd, een aanvang maken met het graven van een nieuw kanaal, en volgens Herodotus hebben 120.000 man bij dit werk hun leven verloren. Darius zette het gevaarlijk werk voort, en Ptolemeus Philadelphus, slaagde er in 285 vóór Chr. in om den Nijl met de zee te verbinden. In den tijd van Cleopatra, 31 v. Chr. verzandde wederom een groot stuk van het kanaal, zoodat het niet langer kon worden gebruikt, en naar verondersteld wordt, groef Asur, een Arabische veroveraar van Egypte, een nieuw in de zevende eeuw. Dit werd gesloten in 770 op bevel van Abu Ia' far, den stichter van Bagdad, die vreesde, dat er voorraden langs vervoerd zouden worden voor zijn vijanden in Arabië; maar in 1861 liep het oude kanaal van Bubastis nog zoo ver als Kassassin, en na meer dan 2500 jaar dienst te hebben gedaan

VADER KERSTMIS.

(Een Kerstgeschiedenis.)

(Vervolg en Slot van blz. 694.)

Kleine Jaapie zag dat Christientje zich met den dag ongelukkiger voelde. Thuis was er anders een kleine verbetering in den toestand gekomen. Zijn vader was voor den drukken tijd als boodschappenlooper aangenomen in een grooten winkel en verdiende nu weer juist genoeg om de huishuur en het dagelijksche voedsel te kunnen betalen. Hierdoor was er in Jaapie's medelijdend hartje ook meer plaats voor Christientje's verdriet, en hij lag 's nachts telkens wakker om een middel te bedenken, hoe hij aan geld zou kunnen komen om Vader Kerstmis als een kerstgeschenk voor Christientje te kopen.

En op zekeren nacht kreeg hij een ingeving. Hij zou naar het Kinderziekenhuis gaan, hij zou Zuster Agnes te spreken vragen en haar vertellen wat er met Vader Kerstmis gebeurd was en hoe vurig Christientje verlangde hem weer terug te hebben.

III.

Den volgenden dag ging Jaapie op weg naar het kinderziekenhuis. Het was een heel eind, wel drie kwartier.

xxx

De kleine jongen moest telkens naar den weg vragen en soms had hij een gevoel alsof hij er nooit zou komen. Maar hij gaf den moed niet op en hobbelde geduldig met zijn kruk verder.

Maar eindelijk bereikte hij dan toch zijn doel. Een vriendelijke portier deed hem open en toen Jaapie hem verteld had, wat hij kwam doen, begon hij te lachen en zeide: „Hoe verzin je 't jongen.” Maar hij telefoneerde toch naar de zaal, en even later kwam er een zuster beneden, die tot Jaapie zeide, dat hij haar maar volgen moest. Zij nam hem mee naar een lange, vroolijke, lichte zaal, vol kleine, witte bedjes, en in ieder bedje lag een kind.

Sommigen zaten overeind in aardige, gestreepte nachtponnetjes en bekeken prentenboeken. Anderen lagen bleek en stil op hun kussen en hadden een verband om hun hoofdjes. Maar het was zoo heerlijk rustig en vreedzaam in de lange vroolijke kamer, dat Jaapie een gevoel kreeg alsof het o, zoo prettig moest zijn om daar te liggen, zelfs al was je te ziek om je te kunnen bewegen of om je heen te kunnen kijken. De zuster nam hem mee

48

naar het verste eind van de zaal en bracht hem bij een lange zuster, die zooals Jaapie dacht, het liefste gezicht had, dat hij ooit had gezien en zeide: „Dit is zuster Agnes.” Zuster Agnes sprak zoo vriendelijk tegen hem, dat hij in 't geheel niet bang was. Hij vertelde haar alles van Christientje en vroeg haar of ze dadelijk aan de dame wou schrijven, die Vader Kerstmis indertijd uit Engeland had meegebracht, die kon hem dan terugkopen eer het te laat was.

Zuster Agnes glimlachte en klopte Jaapie liefkoozend op zijn hoofd. „Je bent een flinke kleine jongen,” zeide ze, „en ik ben blij, dat je bij me gekomen bent. Maar ik weet niet goed meer hoe de dame heette, die Vader Kerstmis aan het Kinderziekenhuis gestuurd heeft en ik kan haar dus niet vragen om dadelijk naar den uitdrager toe te gaan. Maar wij zullen dit zaakje saampjes in orde maken — jij en ik.” Zij nam haar beurs uit haar zak en gaf Jaapie twee kwartjes.

„Kijk eens,” zeide zij, „nu kun je zelf naar den uitdrager gaan en Vader Kerstmis koopen en hem aan Christientje geven als een kerstgeschenk.”

Kreupele Jaapie keek naar de twee kwartjes en kreeg tranen in zijn oogen van blijdschap. Hij wilde o, zooveel zeggen, maar hij kon slechts uitbrengen: „Dank u, Zuster, dank u,” en hij was er niet zeker van, dat hij niet droomde, eer hij goed en wel weer op straat was en zoo hard hij slechts met zijn kreupel been en zijn kruk vooruit kon komen, den weg naar huis aflegde.

Hij ging regelrecht naar den winkel van den uitdrager, en toen hij zag, dat Vader Kerstmis daar nog altijd op hetzelfde plekje stond, begon hij hardop te lachen van vreugde.

Maar hij ging den winkel heel kalm en bedaard binnen en liet de vrouw

van den uitdrager niet merken, hoe vurig hij er op gesteld was Vader Kerstmis in zijn bezit te krijgen. Hij was slim genoeg om te begrijpen, dat zij hem overvragen zou, als ze merkte dat hij Vader Kerstmis tot elken prijs koopen wilde.

„Wat vraagt u voor dat ding daar?” vroeg hij, terwijl hij naar Vader Kerstmis wees. De vrouw keek kreupele Jaapie heel boos aan.

„Wat kan jou dat schelen? Je bent immers toch niet van plan hem te koopen,” snauwde ze hem toe.

„Dat hangt er van af, wat u er voor vraagt. Wat moet hij kosten?”

„Die pop moet twee kwartjes opbrengen heeft mijn man gezegd, en maak nu maar gauw dat je wegkomt,” zeide de vrouw.

Maar in plaats van te maken, dat hij wegkwam, legde Jaapie vol trots twee kwartjes op de vuile toonbank en zeide:

„Heel goed, ik neem hem. Wilt u mij de pop even aangeven?”

De uitdragersvrouw keek heel verbaasd, maar overhandigde den kleinen jongen het thans tamelijk haveloos uitzierende stuk speelgoed.

Jaapie nam de pop van haar aan en maakte toen gauw dat hij den winkel uit kwam, want hij was zóó blij, dat hij een gevoel kreeg of hij zou moeten gaan huilen. Hij stopte Vader Kerstmis onder zijn kiel en hobbelde naar huis, zijn bleek, ingevallen gezichtje stralend van blijdschap.

IV.

Het was drie-en-twintig December, twee dagen vóór Kerstmis, maar Jaapie kon zóó lang niet wachten om zijn Kerstgeschenk aan Christientje te geven.

Toen hij thuiskwam vond hij het kleine meisje alleen.

„Christientje, Christientje,” riep hij uit, „ik heb hem, ik heb hem!”

Toen haalde hij Vader Kerstmis voor den dag, en Christientje met een uitroep van verrukking nam haar lieveling in haar armen en liefkoosde en kuste hem.

„O, Jaapie, hoe ben je aan hem gekomen?” vroeg ze.

En Jaapie vertelde haar alles van zijn tocht naar het kinderziekenhuis en hoe lief Zuster Agnes was geweest en hoe zij hem twee kwartjes had gegeven en hoe hij Vader Kerstmis zelf bij den uitdrager had gekocht. En toen er niets meer te vertellen was, zette Christientje Vader Kerstmis in een stoel vlak bij de kachel en de beide kinderen stonden hem hand in hand vol verrukking aan te staren.

„Vind je niet, dat de kamer er veel vroolijker en gezelliger uitziet nu hij er in is, Jaapie?” vroeg Christientje.

„Ja,” antwoordde Jaapie, „hij ziet er zoo blij en gelukkig uit, als je hem aankijkt dan kun je niet laten om jezelf ook gelukkig te voelen. Hij ziet er ook zoo echt uit, alsof hij altijd genoeg te eten heeft gehad, vind je ook niet?”

„Ja, dat doet hij,” zeide Christientje lachende, „en toch zal hij van binnen wel heelemaal leeg zijn. Ik denk wel niet, dat de uitdrager hem met chocolaadjes zal hebben opgevuld, zooals die dame deed.”

„Laten we eens kijken,” zeide Jaapie, terwijl hij het hoofd van Vader Kerstmis afdraaide en het van zijn schouders nam.

„O, Christientje,” riep de jongen uit, terwijl hij in den hals van de pop keek, „er is wel iets binnen in hem!”

„Wat dan, chocolaadjes, Jaapie?”

„Ik weet het niet — het is iets in papier gepakt.” Jaapie bracht zijn twee

vingers in de nauwe opening en trok den inhoud naar boven.

Hij gaf een harden ruk, het papier kwam er met een zetje uit, en plotseeling vielen er dingen, die flikkerden en fonkelden naar alle richtingen over den vloer.

En juist op dat oogenblik kwam juffrouw Van Balen thuis, zij was uit geweest om een brood te halen voor het avondeten.

Zij keek naar Vader Kerstmis, die zonder hoofd op tafel stond en zeide op verbaasden toon: „Hoe komt die hier?” Toen zag ze hoe de kinderen op hun knieën lagen en allerlei dingen, die op den grond lagen, begonnen op te rapen.

En toen Christientje naar haar toe kwam geloopt haar handen vol schitterende juweelen, diamanten en robijnen ringen, een diamanten broche, en parelen, en medailons met edelgesteenten bezet, keek juffrouw Van Balen haar een oogenblik geheel verbluft aan en kreeg zij even het gevoel, alsof zij uit de koude, sombere straat in een tooversprookje was gestapt.

Maar toen zij hoorde hoe al die kostbaarheden, die Jaapie en Christientje aan het oprapen waren, uit Vader Kerstmis waren gevallen, werd zij angstig.

Zij wist, dat Christientje's vader het kind de pop had afgenomen en deze weggezet had, op den dag toen hij was uitgegaan om nimmer weer te keeren, en ze wist ook hoe heel slecht de man bekend stond. Zij liet de kinderen vertellen hoe ze Vader Kerstmis weer in hun bezit hadden gekregen en toen zij de gansche geschiedenis had gehoord, meende ze te begrijpen, wie indertijd die kostbaarheden in Vader Kerstmis verborgen had. Maar toch, heelemaal duidelijk was de zaak haar niet. In ieder geval besefte ze, dat hier dingen onder haar dak waren van groote

waarde, en waar de kinderen geen recht op hadden. Zij pakte dus al de kostbaarheden zorgvuldig in een schoonen zakdoek bijeen, en ging er mee naar het dichtst bijzijnde politie-bureau, om daar te hooren, wat zij doen moest.

Toen zij de sieraden aan den inspec-

jaar voor u het geval zijn zal. Deze kostbaarheden werden bijna een jaar geleden gestolen uit een huis op een der grachten hier, en er is een belooning uitgelooft van duizend gulden voor inlichtingen, die zouden leiden tot hun opsporing. Die belooning komt u toe. En ik zal zorgen, dat u ze zoo gauw mogelijk ontvangt."

Juffrouw Van Balen was zóó van streek door het denkbeeld, dat zij aanspraak had op duizend gulden, dat ze snakte naar lucht en zonder afscheid van den inspecteur te nemen de straat op snelde. De inspecteur zond haar echter dadelijk een agent achterna, die haar verzocht terug te willen komen, want ze had niet eens haar naam en adres opgegeven!

Ze ging dus met den agent mee naar het bureau terug en moest toen nog eens haarfijn aan den inspecteur vertellen, alles wat ze van Vader Kerstmis wist.

En toen ze den inspecteur de gansche geschiedenis in al haar onderdeelen en bijzonderheden had verteld, zeide hij, dat hij nu volkomen begreep wat er gebeurd was. Thomas Lagers had ingebroken bij een familie, die een huis op een der grachten bewoonde, hij had de kostbaarheden gestolen en ze mee naar huis genomen, daar had hij ze in papier gewikkeld en verstopt in Vader Kerstmis, voor het geval, dat de politie huiszoeking zou doen in zijn woning. Vermoedelijk was hij

teur liet zien en hem in korte woorden vertelde hoe deze in haar bezit waren gekomen, sloeg de beambte een groot boek op en na daar eenigen tijd in gebladerd en gelezen te hebben nam hij een broche op en bekeek die van alle kanten met de grootste nauwlettendheid.

„Lieve tijd, het is zoo!” riep hij na eenigen tijd uit, „er is geen twijfel aan. Juffrouw, u hebt denk ik nog nooit een kerstgeschenk gehad, als van 't

uitgegaan om onderhandelingen aan te knoopen met een heler, toen hij door zijn val zoo plotseling aan zijn einde kwam.

De uitdrager, die Vader Kerstmis met den overigen inboedel had opgekocht, had hem natuurlijk als een stuk speelgoed beschouwd, hij had niet het minste vermoeden gehad dat zijn hoofd er afgenomen kon worden en zijn maag de bergplaats was van de door Thomas Lagers gestolen kostbaarheden.

Toen juffrouw Van Balen thuiskwam en vertelde wat haar was wedervaren, was de vreugde groot.

Zij verzweg natuurlijk het aandeel dat Christientje's vader in de zaak had gehad. De beide kinderen verdiepten zich in eindelooze gissingen, hoe al die prachtige dingen toch in Vader Kerstmis gekomen konden zijn, terwijl hij daar bij den uitdrager stond, doch hadden van de ware toedracht der zaak gelukkig geen flauw vermoeden.

* *

Het was een heerlijk Kerstfeest in

die kleine woning in die sombere straat. Jan van Balen en zijn vrouw hadden van het geld der belooning een kleine som afgenomen om onbezorgd Kerstfeest te kunnen vieren en de rest naar de spaarbank gebracht. Zoo spoedig mogelijk zouden zij teruggaan naar hun oude huisje buiten, te midden der groene weiden en onder de schaduw der lommerrijke boomen. Christientje zou natuurlijk met hen meegaan, en Jaapie werd niet moede de heerlijkheden van buiten aan zijn klein vriendinnetje te beschrijven.

En toen 's avonds de kleine Kerstboom werd aangestoken en Jan van Balen de kerstgeschiedenis vertelde en zij allen tezamen Kerstliederen zongen, voelde Christientje zich op zijn minst even gelukkig als toen zij het vorig jaar Kerstfeest had gevierd in het kinderziekenhuis.

En Vader Kerstmis, die een eereplaats had vlak onder het Kerstboompje, keek zoo vergenoegd, dat Christientje en Jaapie vast overtuigd waren, dat hij wist hoe gelukkig zij zich allen voelden.

Een en ander over olifanten.

Het aardige plaatje, dat dit stukje illustreert, gaf mij aanleiding om jullie het een en ander van olifanten te vertellen. Vinden jullie dat kleine olifantje geen aardig beest? Wat staat hij gezellig met zijn lange slurf te drinken, terwijl zijn moeder zoo echt beschermend achter hem staat. Een levend jong olifantje zullen de meesten onzer wel nooit te zien krijgen omdat ze in dierentuinen maar heel zelden worden geboren. De jonge olifantjes, die bij hun geboorte de grootte heb-

ben van een wild zwijn, zijn in hun prilste jeugd met wollig haar bedekt, een gladde huid krijgen ze pas later. Hoe lang het duurt eer een olifant geheel volwassen is, weet ik niet precies, maar ik denk, dat het wel een heel tijdje zal duren eer het kleine olifantje op ons plaatje zoo groot is als zijn vader en moeder. Want wat een kolossus is de olifant niet! Hij is dan ook het grootste landdier dat bestaat, en behalve door zijn grootte, ook door zijn kracht en schranderheid zeer merk-